

[Waldorff]

tvang oplysningerne om nedgravet giftaffald frem og gjorde det i en fart, så man kunne få gjort noget ved det. Det var i foråret 1981; det er næsten præcis et år siden.

Vores forslag blev selvfølgelig mødt med vild forargelse fra de borgerlige, der som bekendt hellere vil have lig i lasten, end de vil have afsløringer af erhvervslivets metoder. Socialdemokraterne sagde det, som de altid gør, når de har dårlig samvittighed: vi er i gang med at løse problemet. Og den socialdemokratiske ordfører tillod sig oven i købet at kalde vores forslag et slag i luften, fordi – og så var det ministeren, der blev citeret ved den lejlighed – »miljøstyrelsen ville have afsluttet sin undersøgelse inden udgangen af 1981«.

Nu gør betænkningen til det lovforslag, vi behandler her, et stort nummer ud af, at der – og jeg citerer – »er enighed om, at man her står over for et miljøproblem, som kan vise sig at være ganske alvorligt«.

Miljøministeren bedyrer nu, at miljøstyrelsen den 1. november 1982 vil være klar med en indstilling, og så kan det godt være, mener udvalget, at der sker noget i samlingen 1982-83.

Jeg mener, vi efterhånden kender det her alt for godt. Det var det samme, man kom med i sin tid om BT Kemi og Kemisk Værk Køge. Dengang lod man også, som om man ville sætte et kæmpeapparat i gang for ikke bare at få løst miljøproblemerne, men også få draget de ansvarlige til ansvar, få ramt miljøforbryderne for deres overtrædelser af ikke bare miljølovgivningen, men såmænd også mange andre lovgivninger.

Jeg tror ikke ret meget på, at dette her får nogen særlige konsekvenser, jeg tror, det endnu en gang bliver en Cheminovahistorie. Jeg mener, at denne såkaldte miljøovsrevision først og fremmest afslører, at der er et stort flertal i folketinget, som egentlig netop er meget tilfreds med, at der ikke sker ret meget.

Miljøministeren (Erik Holst):

Jeg skal gøre nogle enkelte bemærkninger til udvalgsbetænkningen og de mange ændringsforslag, den indeholder.

Jeg vil gerne tage mit udgangspunkt i spørgsmålet om gammelt kemikalieaffald. Det er egentlig ejendommeligt at høre hr.

Waldorff sige heroppefra: i VS har vi meget interesse for gammelt kemikalieaffald og den betydning, det kan have. Mange andre partier har sagt nøjagtig det samme, og resultatet af alt det er blevet, at der er sat et arbejde i gang for at lave en undersøgelse over, hvor alvorligt problemet er, om vi har mulighed for at få et overblik herover, således at det kan danne grundlag for en indgriben. Jeg troede egentlig, hvis vi skal være meget saglige, at det havde afstedkommet en udtalelse fra VS i retning af, at det er dejligt at se, at der er et stort flertal i folketinget, der synes, at dette spørgsmål er meget alvorligt, og vi har forstået på ministeren og den måde, han greb det an på, at også han anser det for at være alvorligt og anser det for at være en undersøgelse, der i givet fald kan blive meget dyr. Der er jo både økonomiske, juridiske og administrative problemer involveret i dette forhold.

Hvad gør jeg så til allersidst? Jeg udtaler bl.a. i et samråd, at jeg er indstillet på at fremsætte forslag om de nødvendige retsregler og eventuelle andre forslag i folketingsåret 1982-83. Tænk, hvis det havde afstedkommet bare en anelse andet end en sur bemærkning fra VS bare for en gangs skyld! Der er mange, der er interesserede i miljøspørgsmål her i landet, uagtet man måske ikke behøver at bruge grove ord, hver gang man betegner et miljøforhold, som ønskes ændret.

Tilsynet med de virksomheder, som amterne godkender, er også blevet drøftet meget i udvalget, og i øjeblikket har kommunerne ansvaret for dette tilsyn, men med ændringsforslag nr. 11 gives der kommunen mulighed for at aftale med amtsrådet, at dette overtager ansvaret for tilsynet og dermed beføjelsen til at gribe ind med påbud og forbud. Dette mener jeg er en klar forbedring.

Endvidere har udvalget behandlet spørgsmålet om mulighederne for at få oplysninger om udledninger fra særlig forurenende virksomheder. Det er sådan, at myndighederne efter loven altid – jeg understreger: altid – har adgang til alle oplysninger om udledningerne, men det er i enkelte tilfælde sket, at myndighederne har måttet behandle sådanne oplysninger fortroligt, fordi afgørende hensyn til virksomhedens konkurrencemæssige situation gjorde det nødvendigt.